

Publicerad 2007-10-06 06:01 av Emma T. Åberg

En monolog skriven ur äkta känslor om fiktiva händelser.

Det viktiga är budskapet.

Slampamonologen

Hej. Hur mår ni?

Jag tänkte gå rakt på sak.

Jag har alltid haft ett, som folk uttrycker det, "fördelaktigt yttre". Skitsnygg, redan som tolvåring. Om det har varit till nån fördel vet jag inte, det har snarare förföljt mig som en förbannelse. Jag började ana oråd redan då jag, som ung flicka, kunde se skönheten återspeglas i min fars ögon. Hur hans beteende mot mig förändrades när jag kom in i puberteten, hur han undvek min blick eller hur han kramades lösare, mer slappt, så att mina nyutblommade bröst skulle slippa nudda vid hans bringa...

Eller min mor. Hur jag kunde se hatet i hennes ögon då hon iakttog mig framför sminkspeglarna. Hur hon slängde ur sig bitska kommentarer om hur jag klädde mig eller vilka pojkar jag umgicks med. Jag kunde redan då spåra det till en underliggande ton av avundsjuka.

Jag har aldrig kunnat umgås med tjejer. Först fick jag väl inte, för att jag var en sån tönt.

Sen, när skönheten kom, ville de verkligen inte veta av mig, för att de trodde att jag var ute efter deras pojkvänner.

De trodde.

Det här är inget man pratar om. Är man snygg har man det lätt för sig, då har man det bra.

Det var ju inte så jävla kul när jag var 14, och hade blivit av med min oskuld. Jag hade verkligen blivit av den också, gjort mig av med den; målmedvetet bestämt att nu skulle den bort! Och sedan, på första maj av alla dagar, instängd i ett rum på en fest hade jag med fumliga händer låtit den lilla pojksnoppen leta sig in i mig. Så jävla ont gjorde det. Men jag var nöjd. Så otroligt nöjd. När jag gick där på väg till skolan, med en av självförtroendet stärkt hållning, och kände att "nu, äntligen, ska jag få bli en del av dom. Dom som har gjort det!". Några minuter senare var drömmen för evigt krossad. Jag fann mitt skåp nerklottrat med ordet HORA, i stora, kladdiga bokstäver skrivna med rött läppstift. Alla fnissade. Alla pekade. vad skulle jag göra? Jag såg på dem.. och jag visste då att jag var stämplad för all framtid. Killen jag som jag var oskyldigt och upp över öronen förälskad i, sådär som fjortonåriga flickor är, han kom fram till mig på rasten. Mitt hjärta dunkade snabbare, som alltid i hans närvaro. Så såg han på mig och utan att säga något spottade han rakt ner i min räknebok.

Det var det. Jag hade fått min plats. De hade gett mig min plats.

Jag är en slampa.

Jag har legat med 48 killar och 4 tjejer sen jag var 14 år gammal. Nu är jag 22.

Jag haft 8 pojkvänner och en flickvän, två förhållanden varade i 1,5 år vardera. Jag har varit otrogen 4 gånger. Och utöver sexet har jag hånglat med uppskattningsvis 120 personer. Det är svårt att hålla räkningen.

Jag är en total slampa.

Jag försöker inte fiska sympati. Jag försöker inte heller framställa mig som en trasig, självömkande brud. Ni tjejer tänker väl att jag är en svikare, med fullständig brist på feministisk orientering? Tvärtom.

Och killarna, hur reagerar ni? Ni ryggas tillbaka kanske. Använd. ”Vart tog den söta lilla flickan vägen?”

Eller kanske kan ni släppa era uppdragna axlar och slappna av – nu vet ni var ni har mig. Kuken kan ta över tänkandet.

Och så fortsatte det. Jag accepterade min tillgivna roll, och spelade den fullfjädrat och med stil på bara några veckor. Jag umgicks bara med killar, uppdelade i två kategorier. Mina killpolare som jag hängde med som en i gänget, och sen killarna jag låg med. Den senare skaran var betydligt mer utbytbar, och varierade från vecka till vecka.

Vi flyttade mycket. På varje nytt ställe fick jag smeknamnet ”hon den nya snygga”. Det gjorde mig arg, bitter och förhårdnad. Men jag skrattade vackert och lade på en smickrad yta, precis som dom ville ha det. Självklart var det en vanesak. Men...”Snygg-Emma” är fortfarande ett namn som får mig att haja till och rysa ända ner längs ryggraden. Inte av ilska dock.. utan mer av en sorts rädsla av att vara... påkommen.

Vet ni hur jävla trött jag är på att höra att jag är snygg? Vet ni hur jävla ointressant det är i mina öron? Det säger mig inte ett skit, betyder inte ett jävla dugg! Ändå är det alltid det första jag får höra när jag träffar nytt folk. Spelar inge roll på det är på en fancy middagsbjudning eller en total främling som stannar mig på stan. ”Vilka vackra ögon du har”. Jaha? Och?

När man inte reagerar med ett generat fnissande, ursäktande bortförklaringar eller en tydligt blossande rodnad, då blir de oftast genast stötta. Då har jag förstört den sociala koden. En slampa.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Emma T. Åberg med Poeter.se id #15455 innehar upphovsrätten